

(Autorskou Galerii Věry Mičanové najdete na těchto stránkách v odkaze [TVAROVÁNÍ ZEMĚ](#) .) Tento článek je velmi krásnou ukázkou složitosti a zároveň jednoduchosti žítí a života celkem. Je to stejné jako skládání mozaiky. Dlouhou dobu hledáte, kombinujete, ptáte se a pomalu skládáte kousek po kousku, až se Vám podaří odhalit krásu celého díla. Najednou, ve chvílce odpočinku, v té chvílce kdy jste sami se sebou spokojeni a na sebe hrdí, právě v té chvíli přijde neznámý člověk, který Vám ukáže jinou práci, jiný výsledek. A tehdy se stane, že to své dílo vidíte méně barevně, jako v jiném světle. Zjistíte, že ne vše vypadá tak, jak jste si představovali, ne vše si zaslouží takové ocenění, jaké se mu dostává. Jsem šťasten, že otevírám srdce lidem kolem sebe a nutím je k Lásce a míru. Díky Vám, vy hledající duše, že umíte projevit ve svém konání Boží pravdy. Díky!!!

Jak jsem se já seznámila s "duchovnem"? Před 15 lety se mi narodil syn Simon. Narodil se s celkovým levostranným rozštěpem rtu a patra. Tak to všechno začalo...Milion otázek. Žádná odpověď. Nebo jen špatná. Velká,prázdná plocha. A já měla tak, ale tak silnou potřebu, touhu se zorientovat. Nebudu popisovat detaily. Musela jsem najít minimálně dva záchytné body,abych udržela rovnováhu. Našla jsem. S vého muže a víru.

Začala jsem díky nim plochu vyplňovat barevnými skly-kameny. Skládala jsem obraz, mozaiku motýla, možná anděla. V každém případě obraz dostal křídla a začal s námi žít, pomáhat nám. Byl s námi v tak úzkém spojení, že jsem leckdy cítila jeho dotek,dech,prostě přítomnost. Byl a je tak úžasně pracovitý. Tolik, tolik nám pomáhal a já k němu cítím tolik lásky a vděčnosti. Otočil mě naruby, vyklepal jako koberec na klepadle.

Změnila jsem se.

Změnila jsem přístup k sobě, k lidem, změnila jsem zájmy.

Přesto, že jsem původně vystudovala ekonomku a byla zaměstnána jako administrativní síla, dostala jsem najednou "hlad" po spojení se zemí, resp. hlínou, po kontaktu s ní, po rukodělné práci. Dálkově jsem vystudovala umělecká řemesla, obor um.keramička, zvládla tříletou praxi v keramické dílně, získala živnostenský list a začla pracovat doma. Mohla jsem zároveň dát maximální čas svému synovi, který to potřeboval a souběžně začít pracovat na svých projektech. Přesto,že keramikou byl trh přesycen, podařilo se mi najít místo mezi prodávanými keramiky a jsem opravdu vděčná. Nedávno jsem svoji práci i vystavovala.

Můj syn je sluníčkem. Je to pozitivní, mladý mužský se smyslem pro humor. Je v deváté třídě a hlásí se na střední technickou školu. Samozřejmě by se všechno neobešlo bez mého muže, který celou dobu stál nohama pevně na zemi a vyvažoval můj nestabilní postoj na špičkách. Je to pragmatický, racionální mužský, silná opora rodiny..děkuji. Narození Simona bylo z dnešního pohledu nejšťastnější událostí v mém životě. Změnil nás a zároveň stmelil. Postavil naší rodině pevné základy..děkuji za něj.

Děkuji i našemu andělu strážnému,který vynaložil takové úsilí a neopustil nás. Před nedávnem jsem si nechala ze zvědavosti vypracovat pro naši rodinu astrologické horoskopy od paní J.Voženílkové Mgr., spec.pedagožky z Kutné Hory. Vlastně jsem se nad nimi musela smát..žila jsem, aniž jsem samozřejmě tušila, podle scénáře. V horoskopu mám silně obsazená planetami zemská znamení..země, kterou je lidská ruka schopna zpracovat, atd. Já mám bod štěstí ve

znamení berana (Simon), on má bod štěstí ve znamení vodnáře(já). Jsme emociálně propojeni.. A k víře jako takové? Pod verš Vámi objevený v metru bych se podepsala. Ten verš je nádherný. Mám kamarádku,křesťanku. Její víra je pevná jako řemen. Je to bezvadná, vitální ženská, jen v otázce víry si nerozumíme. Nedávno jsme opět otevřely diskuzi na toto téma. Nějak jsem jí s klidným a jistým hlasem sdělila, že víru mám v sebe samu a boha cítím ve svém srdci. Ona ode mne odskočila, jako by zrovna viděla samotného ďábla. Rozesmálo mě to.

Když tohle člověk objeví, pochopí, je to vlastně ohromná úleva. Život jde jakoby naproti. Zklidní se a získává nový rozměr, kvalitu. Události se začínají synchronizovat: pracovala jsem třeba na figuře na výstavu v secesním duchu, když jsem modelovala páva na klobouku, zazněla z rádia písnička, kde byl páv v textu..nebo potkáváte lidi, na které jste mysleli, nebo vám zavolají,pošlou mail..nebo platíte a opakovaně se stane,že máte u sebe na deseti (korunu) tolik,kolik skutečně potřebujete..nebo sháníte věc(dárek) a oni mají skutečně ten poslední(čeká na vás)..potřebujete zoufale peníze a ozve se vám galerie, která vám dluží..mluvíte o křestních jménech dětí před nastávající maminkou a aniž tušíte, ovlivníte jí natolik, že jméno dá svému dítěti(to se mi stalo několikrát)..váháte se jménem pro svého syna (znáte to, ti našeptávači, kteří vám to vymlouvají) a pak zajdete do kavárny na kávu a najednou slyšíte, jak si dvě dámy vedle vás u stolu to "vaše" jméno pochvalují a pějí na něj ódy...nebo neznáte na něco odpověď, trápíte se tím, lámáte si hlavu. Navštívíte knihkupectví, zaujme vás tam kniha, otevřete na nějaké stránce a tam na vás křičí odpověď na vaši otázku..a tak dále.

Dovolím si ještě přirovnat objevení "duchovna" k hledání pokladu, řekněme na pra-staré půdě pra-starého domu. Moudrá paní Kavalová nám při studiu tarotu klade na srdce, že se tam nechodíme "učit", ale "odnaučovat". To je zásadní. S půdou je to podobné. Vnímám hledání pokladu jako odstraňování letitých nánosů, zbytečností, krámů, prachu, abychom se k němu vůbec dostali. Každý z nás má jiný stimul i za jiných okolností. Pak se konečně stane,že pod nánosy uvidíme zlaté hodinky. Někdo se zaraduje a hledání pro něj končí. Někomu nález nestačí. Cítí zklamání, neuspokojení. Zlaté hodinky? Tak pomíjívá záležitost? Tam pak intuice našeptává.."hledej dál"! Otevře stále funkční hodinky. V malém měřítku (mikrokosmu) se nám tu v plné kráse odvíjí principy makrokosma (Univerza..) Tep, rytmus, řád. Pochopení a zároveň uchopení těchto principů a jejich následné respektování je vědomým pokladem v našem srdci.

Věra M.